

POETA VATES

Marin.mihalache

Poetului e dor de-o grea singurătate
Singurătatea lui nu-i e de-ajuns
El caută în lume o cetate
Acolo unde nimeni n-a pătruns.

El e orbit de veghea lui străină
Pe el nu rana lui îl doare
Ci aura tăcerii care-o să rămână
Pustietăților fără de soare.

Un gând pribeag îl poartă pe meleaguri
De nici un om vreodată preumblate
El strânge roua zorilor în faguri
Pentru această grea singurătate.

Nu a ajuns, de lumea lui i-e dor
De singurătatea fără de ieșire
Acolo unde îngerul în zbor
Doar aerul din cer o să respire.

Poetului i-e dor de-o grea singurătate
Singurătatea noastră-ntre lumine
Dar n-a ajuns pân' la cetate
Zilele vieții lui sunt prea puține.

De-aceea lasă-n urma lui doar flori
Șiraguri de dureri sentimentale
Ei se hrănește numai cu erori
Și cu tristeți și arderi ireale.

Cumplit e ceasul care la un semn
A mai rămas să îi destrame gândul
El strecurase-n candeli untdelemn
Să lumineze în curând pământul.